

HAND
BAL
X-TRA

N A T I O N A A L
HANDBAL

JACOBS & JACOBS

samen 100 jaar clubliefde

Jacobs & Jacobs... Roland (65) en Alex (63). Geen familie, wel al bijna 50 jaar *compagnons de route*. Twee clubiconen ook wel, bij die gerenommeerde traditieclub, KV SASJA. Beiden op jonge leeftijd in het handbal gestapt, beiden momenteel aan uitbollen toe. Maar beiden nog steeds trouw aan de club en boordevol engagement. Een dubbelinterview met Jacobs & Jacobs ...

'Ik ben gestart met handbal in het vijfde leerjaar lagere school,' breekt Roland Jacobs het ijs. 'Mijn onderwijzer vond dat ik grote handen had en handbal misschien iets voor mij zou zijn. Ik ben dan bij Kindervreugd begonnen als 11-jarige, bij wat toen de miniemen heette. Bij de kadetten werd ik al vrij vlug gesolliciteerd door Sasja. Ik was zelfs nog niet eens spelgerechtigd, maar ik mocht toch al geregeld invallen onder een andere naam. Dat moet in 1972 geweest zijn, ik was geen zestien. Toen was er nog geen sprake van beloften, het was reserven of eerste ploeg. Eigenlijk was dat niet alleen sportief een grote stap voor een tiener als ik, maar het gaf ook de volwassenheid een boost. Want ook na de wedstrijd trok ik mee op met de oudere garde en maakte ik kennis met het uitgaansleven, snap je? In 1976 moest ik mijn legerdienst vervullen en kon ik maar een halve competitie meespelen. Maar eens afgezwaaid speelde ik terug in de eerste ploeg, met Hugo Sels als T1.'

'Ik was intussen vader geworden. Jimmy, mijn oudste, heb ik nauwelijks zien opgroeien, ik was altijd onderweg voor het handbal. En toen Jeffrey werd geboren, in 1988, heb ik besloten wat gas terug te nemen en heb ik nog enkel in het recreatieteam gespeeld. Minder belastend qua training en competitie, meer tijd voor het gezin. Daarna geleidelijk afgebouwd en in 1992 ben ik als jeugdtrainer in de trainersstaf van Sasja gestapt. Samen met de betreurde Jean Van de Kerkhove heb ik altijd miniemen en kadetten getraind. Ook een tijdje het

damesteam van Sasja. Maar het grootste deel van mijn trainerscarrière ging naar de jeugd, tot enkele jaren geleden. Pas in 2018 ben ik ermee gestopt. Inderdaad, ik ben ruim 48 jaar actief gebleven.'

CLUBMAN

Roland Jacobs is een clubicoon bij Sasja. Altijd aanwezig op de achtergrond, als het ware een stuk van het clubmeubilair. Nooit te beroerd om te helpen waar nodig, altijd in de weer met aan- en afvoer van de publiciteitsborden, laatste man in de kleedkamer voor nazicht vergeten voorwerpen, en zo meer. Voor die clubliefde werd hij onlangs gehuldigd net voor de topper tegen Eupen, in eerste nationale. 'Voor mij hoefde dat echt niet,' zegt de immer bescheiden "clubman", 'maar het deed toch wel deugd. Het geeft je een gevoel van erkenning en dat deed me toch iets. Hoe die clubliefde gestalte kreeg? Ach, gewoon omdat ik altijd een warm nest heb gevonden bij Sasja. Sasja was mijn tweede thuis. Alles was handbal gerelateerd voor mij, zelfs de job die ik meteen na mijn legerdienst kreeg aangeboden was dankzij een bestuurslid. Sasja was voor mij een hechte vriendengroep en dat gevoel is met de jaren nog sterker geworden. Ook toen ik zelf een gezin had. En ik heb altijd een dankbaar gevoel gehad tegenover de club. En daar wilde ik zeker wat voor teruggeven. Vandaar dat engagement, zowel op als naast het veld. Ik deed het gewoon graag. Bovendien had ik altijd een enorme binding met Alex Jacobs. Hij was een charismatische figuur in de club, maar ook een trouwe vriend. En dat is vandaag nog steeds zo. Zeg maar dat wij van meetaf aan onafscheidelijk waren.'

VIA VOETBAL NAAR HANDBAL

'Ik heb bij de jeugd wel samengespeeld met Roland, maar dan enkel in de selectieploegen, niet in clubverband. Ik heb immers de jeugdreksen bij Kindervreugd Zandvliet doorlopen, bij Michel De Clercq. Maar ik ben wel zéér jong begonnen, al op mijn zevende denk ik. En altijd miniemen en kadetten bij Zandvliet gebleven, tot mijn 16 jaar. Dan moest ik een keuze maken, handbal of voetbal. Want ik was ook een getalenteerde voetballer. Ik heb nog getest bij Antwerpen Berchem, maar koos uiteindelijk voor Zandvliet in tweede provinciaal. Maar na een jaar was dat avontuur definitief voorbij. Ik voelde me daar niet meer goed en heb dan zelf gekozen voor handbal. Dat was in het seizoen '75-'76, ik werd door Sus Weyn meteen naar Sasja gevraagd. Sasja was net kampioen geworden, ik heb nog Europabeker meegespeeld tegen Helsinki. En de afscheidswedstrijd van Sus Weyn tegen Gummersbach ook. Het merkwaardige is dat ik als speler nooit kampioen ben geworden met Sasja. Maar ik heb wel heel Europa gezien, van mijn 17 tot mijn 35, met Sasja, met selectieteams en met de nationale ploeg. In 1982 was ik er bij op het legendarische C-WK in eigen land, toen België naar de mondiale B-groep promoveerde. Dat is nog steeds mijn mooiste herinnering, een hoogtepunt in mijn handbalcarrière. Ik werd toen uitgeroepen tot beste speler van het

tornooi. Dat doet iets met een mens, geloof me...'

Alex werd na een ernstige blessure trainer van Sasja. Dat was omstreeks 1980. De Pool Ryszard Franitza moest terug naar Polen en Alex werd gevraagd hem te vervangen. Noodgedwongen zeg maar. 'Een buitenlandse trainer halen was immers onbetaalbaar voor onze club. Ik heb dan samen met Frank Van Uytfanghe de coaching overgenomen en ben nog enkele jaren speler-trainer geweest. Tot mijn 35, daarna full time headcoach.'

Alex Jacobs werd ook bondscoach. Verscheidene keren zelfs.

Alex Jacobs: 'Dat klopt. Ik werd telkens gevraagd als er problemen waren, om te depanneren zeg maar. En vermits er in die tijd nogal wat problemen waren rond de nationale ploeg ben ik meerdere keren bondstrainer geweest. Ik heb daar echter nooit spijt van gehad. Ik ben op bepaald moment met een nieuwe groep gestart en daarmee behoorlijk resultaat behaald. Dat was onder meer met Luc Deltombe, Jo Smeets en Jo Delpire, en nog andere grote talenten. We hebben toen enkele merkwaardige successen geboekt, onder meer op de Haarlem Handbalweek tegen Denemarken. Dat was ook voor mij een prima leerschool, zeker internationaal. Ik was ook bondscoach van de U18 en U21.'

GETROUWHEIDSLABEL

Als speler en trainer-coach verdient Alex Jacobs alleszins een getrouwheidslabel. Van zijn 17 tot op heden bleef hij trouw aan één en dezelfde club. Ook voor hem was Sasja een tweede thuis. Nochtans was hij op zijn hoogtepunt fel gegeerd door andere topclubs.

'Absoluut,' lacht Alex Jacobs. 'Na het C-WK was Neerpelt de eerste club die kwam aankloppen. Ik heb toen, eigenlijk meer uit nieuwsgierigheid, gesprekken gevoerd met de voorzitter, dr. Lex Oversteyns. Maar zonder overtuiging. Ik werkte toen al aan de haven, ik moest vroeg uit de veren, en die verplaatsing naar Neerpelt, drie trainingen per week, dat was echt te belastend. Daar heb ik voor bedankt. Maar eigenlijk was de achterliggende reden dat ik toen al vreesde voor concentratie van ons tophandbal in Limburg. Ik wilde wat tegengewicht in de regio Antwerpen houden. Daarom wilde ik absoluut bij Sasja blijven, om samen met Oost-Vlaanderen een buffer tegen die Limburgse hegemonie op te werpen.'

'Ik heb me dan ook altijd honderd procent voor de club ingezet. Dat engagement is trouwens de rode draad doorheen het clubbeleid bij Sasja. Maar had ik toen vanuit dat clubbeleid een stimulans gehad om een stap hogerop te zetten, dan was mijn carrière wellicht anders verlopen. Maar goed, als jonge gast val je voor die clubsfeer, die kameraadschap, die teamgeest. Maar niemand heeft mij ooit gezegd: probeer het eens bij een buitenlandse club. Jawel, één keer... Wij hadden destijds een stage in Eupen. En daar heeft Klaus Convents mij gepolst of ik niet naar Aken wilde, in de *Zweite Bundesliga*. Dat was uiteraard een grote stap voor mij, een stap in het onbekende. Zonder garantie op slagen. Ik zat toen in mijn laatste jaar regentaat L.O. en mijn ouders zagen dat echt niet zitten. Want voor zo'n ingrijpende transfer moet je mensen achter je hebben die daar in geloven. En die dat stimuleren. En die mensen had ik bij Sasja zeker niet, men wilde mij in Hoboken zeker niet verliezen.'

JEUGDWERKING

Ook bij de jeugd stond Sasja bekend voor een onvoorwaardelijk engagement. Is dat zo, jeugdtrainer Roland Jacobs ?

'Absoluut. Niet trainen stond gelijk aan niet spelen, dan zat je zelfs niet op de bank. Je kunt niet anders als je tophandbal nastreeft. En wij hoorden soms vaak: bij Sasja is trainen prioritair aan studeren. Wat een grove misvatting is. Wij wilden altijd een goede balans tussen sport en studie. Trouwens, kijk maar eens wat wij aan topspelers én topdiploma's hebben afgeleverd... Ik zag mijn twee zonen opgroeien tot schitterende handballers, maar ook tot prima studenten. Jimmy is cardioloog, Jeffrey doctoraatsstudent biochemie. Sport en studie is een combinatie die wij bij Sasja altijd hoog in het vaandel hebben gevoerd. Intensief trainen, alles geven in de wedstrijd, maar nooit de school verwaarlozen. En kijk maar eens wat wij als club hebben afgeleverd qua diploma's: dokters, ingenieurs, wetenschappers, noem maar op. Ook de ouders gingen mee in dat verhaal. En dat is een aspect dat ik de laatste jaren mis. De ouders zijn niet meer mee, niet meer geëngageerd. Wij zijn in de jeugdreksen een soort opvang geworden. Overigens ... Alex heeft als headcoach altijd de grote lijnen uitgezet die we vanaf de jeugd moesten volgen. Zowel technisch als tactisch. Als de jeugdspelers later doorstroomden naar beloften of eerste team, wisten ze perfect hoe het spelletje tactisch in elkaar zat. Het waren dezelfde regels, hetzelfde concept. En gelukkig hebben wij in de club nog altijd de nodige mensen die die algemene tactische richtlijnen willen volgen.'

'Momenteel is het inderdaad zo dat jeugdopleiding in sommige clubs stiefmoederlijk wordt bejegend. Te weinig clubs beseffen het nut ervan,' vult Alex Jacobs aan. 'Bovendien zijn de laatste jaren enkele belangrijke opleidingskernen verdwenen. Clubs met expertise en reputatie inzake opleiding hé. Momenteel trainen wij met onze jeugd tot driemaal per week. Vroeger enkel woensdagnamiddag. En toch hebben wij geen toptalenten meer die we destijds wél hadden. Hoe komt dat ? Omdat er fundamenteel iets mis is met de jeugdopleiding. In heel Vlaanderen hé. Tegenwoordig zijn er al jeugdtrainers die goed betaald worden. Maar de resultaatsverbintenis is niet navenant. Je moet van uw kwantiteit kwaliteit maken. En daarin spelen de jeugdtrainers een belangrijke rol. Ik zeg: de beste trainers moet je op de jeugd zetten. In de toplanden gebeurt dat zo. En persoonlijk heb ik er geen probleem mee dat een toptalent na zijn studies vertrekt naar een buitenlandse club. Liever dan naar een Belgische topclub die zelf niet echt geeft om jeugdopleiding ...'

BNL

In 2019 voerde Sasja eerder onverwacht een trainerswissel door. Alex Jacobs gaf de fakkel door aan zoon Kevin. Of dat een bewuste, zeg maar geplande keuze was ?

Alex Jacobs: 'Niet echt. Ik sukkelde op dat moment met mijn gezondheid en voelde mij fysiek niet meer goed om te functioneren als headcoach. Bovendien ervoer ik een generatiekloof, ik kon me niet meer verzoenen met de mentaliteit van de jonge generatie. Daarom dacht ik dat Kevin dichterbij die groep stond en de jongens ook beter begreep. Dus die overname kwam er sneller dan verwacht. Ik behoud op de achtergrond nog wel de supervisie en geef Kevin advies waar nodig. Maar vandaag ben ik fier dat mijn zoon in mijn voetsporen is getreden... Of hij Sasja terug in de BENE-League zal brengen ?

Ach, dat moet alleszins het streefdoel zijn. Maar persoonlijk vind ik de BENE-League niet meer wat ze geweest is. Ik ben een medeoprichter, en zeker een verdediger van die competitie. Maar de opzet was oorspronkelijk vier Belgische en vier Nederlandse topclubs, voor een spannende en hoogstaande competitie. Intussen kwam er een uitbreiding naar tweemaal zes. om sponsoring aan te trekken die er nooit is gekomen. Jammer, want nu is de BNL mijns inziens gedegradeerd.'

Tot slot vroegen we Jacobs & Jacobs naar het mooiste moment uit hun lange handbalcarrière?

Alex Jacobs: 'Als speler het C-WK 1982, als trainer de kampioenstitel in 2006. Dat was van 1975 geleden en een echte ontlading.'

Roland Jacobs: 'Met stip de bekerwinst tegen Neerpelt in 1981. Neerpelt was dat seizoen ongenaakbaar maar verloor toch de bekerfinale met 14-15 tegen Sasja. En dan nog in Hasselt, een thuismatch als het ware...'

